

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Milanem Podhrázkým ve věci

žalobce: **Ing. V. Š.**
bytem P. Š., P.
zastoupen advokátkou JUDr. Dagmar Říhovou
sídlem ul. 28 října 184, 261 01 Příbram

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 5. 2017, č. j. X,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 5. 5. 2017, č. j. X, sp. zn. NP/RN/213/17, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 13 882 Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku, a to k rukám zástupkyně žalobce JUDr. Dagmar Říhové, advokátky.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou ke zdejšímu soudu domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení Příbram (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 28. 3. 2017, č. j. X. Správní orgán I. stupně tímto rozhodnutím uložil žalobci podle § 126 odst. 1 a 4 zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění (dále jen „zákon o nemocenském pojištění“) povinnost zaplatit regresní náhradu v celkové výši 130 662 Kč. Vyšel přitom z toho, že usnesením Okresního státního zastupitelství v Olomouci ze dne 8. 2. 2016, č. j. 5 ZT 197/2015-6, bylo podmíněně zastaveno trestní stíhání žalobce pro skutek, ve kterém byl spatřován přečin těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1, 2 zákona

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.

č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (dále jen „trestní zákoník“), při kterém byl zraněn poškozený J. N.. Pro zranění, které poškozený utrpěl důsledkem jednání žalobce, byl uznán práce neschopným od 26. 6. 2015 do 9. 7. 2016, přičemž z toho titulu mu správní orgán I. stupně vyplatil dávku nemocenského pojištění a v návaznosti na to mu vznikl nárok na zaplacení regresní náhrady.

2. Žalobce v žalobě předně připomněl předchozí průběh řízení i skutkové okolnosti dané věci. Uvedl, že regresní náhrada mu byla vyměřena z důvodu, že dne 25. 6. 2015 řídil služební vozidlo, přičemž u poškozeného se jednalo o pracovní úraz, který byl jeho zaměstnavatelem (který je též zaměstnavatelem žalobce) beze zbytku odškodněn. Žalobce dále poukazuje především na to, že nebyly splněny podmínky pro uložení dané povinnosti, neboť předmětné trestní řízení bylo zastaveno usnesením okresního státního zastupitelství, přičemž státní zastupitelství není ani soudem ani správním úřadem. Žalobce nesouhlasí s výkladem žalované, že ačkoliv v § 126 odst. 1 zákona o nemocenském pojištění není výslovně uvedeno rovněž státní zastupitelství, tak z účelu a smyslu daného ustanovení lze dovodit, že v případě zjištění zaviněného protiprávního jednání ze strany státního zastupitelství jde bez pochyby o orgán, jehož zjištěním je založeno právo nároku orgánu nemocenského pojištění na regresní náhradu. Zákonodárce však podle žalobce v daném ustanovení taxativně uvedl, že se musí jednat o zaviněné protiprávní jednání zjištěné soudem nebo správním úřadem. Jedná se tedy o nepřipustnou analogii, pokud žalovaná dané ustanovení vztahuje i na rozhodnutí státního zastupitelství. Dále doplnil, že pojem „správní úřad“ je užíván v mnoha právních předpisech, avšak v žádném z nich pod něj nespádá státní zastupitelství. Tento názor podporuje i znění § 5 odst. 4 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ze kterého zcela jednoznačně vyplývá, že zaměstnanci ve správních úřadech jsou jinou kategorií než zaměstnanci na státních zastupitelstvích. Státní zastupitelství není správním úřadem ve smyslu užívaném v řadě dalších zákonů a neplní tuto funkci. Rozhodnutí státního zastupitelství tedy nemůže být rozhodnutím správního úřadu ve smyslu § 126 odst. 1 zákona o nemocenském pojištění.
3. Žalovaná navrhlá zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě shrnula dosavadní průběh řízení a mimo jiné zdůraznila, že usnesením okresního státního zastupitelství bylo pravomocně zjištěno zaviněné protiprávní jednání žalobce, v jehož důsledku vznikla pracovní neschopnost poškozeného, při které mu bylo vyplaceno nemocenské ve výši 130 662 Kč. Tím byly naplněny předpoklady pro rozhodování o povinnosti zaplatit regresní náhradu za nemocenské ve smyslu § 126 zákona o nemocenském pojištění, neboť z předmětného ustanovení vyplývá, že pro to, aby orgán nemocenského pojištění rozhodl o povinnosti zaplatit regresní náhradu, je nutné pouze disponovat potřebným podkladem, na jehož základě je spolehlivě zjištěno, že došlo v důsledku zaviněného protiprávního jednání ke skutečnostem, které zakládaly nárok na dávku nemocenského pojištění pojištěnce, který je v pozici poškozeného. Dále musí jen určit přesnou a celkovou výši dávky nemocenského pojištění, která byla pojištěnci vyplacena. Dále žalovaná zdůraznila, že v § 117 odst. 5 písm. c) zákona o nemocenském pojištění je stanovena povinnost orgánům státního zastupitelství sdělit neprodleně orgánům nemocenského pojištění okolnosti zjištěné v rámci své činnosti nasvědčující tomu, že v důsledku zaviněného protiprávního jednání fyzické nebo právnické osoby došlo ke vzniku sociální události, z jejichž důvodu byla poskytnuta dávka. Podle písmena d) citovaného ustanovení se pak předpokládá, že orgány státního zastupitelství mohou orgánům nemocenského pojištění neprodleně sdělovat skutečnosti, že v rámci svého pravomocného rozhodnutí konstatovaly, že fyzická nebo právnická osoba způsobila vznik

příslušné sociální události tím, že svým zaviněným protiprávním jednáním porušila právní předpis. Přestože bylo v dané trestní věci rozhodnuto usnesením státního zástupce o podmíněném zastavení trestního stíhání, to je dle § 307 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, postaveno na roveň rozhodnutí soudu. Přestože v § 126 odst. 1 zákona o nemocenském pojištění nejsou explicitně citovány orgány státního zastupitelství, tak ze smyslu a účelu zákona lze jednoznačně dovodit, že v případě zjištění protiprávního jednání ze strany státního zastupitelství, je tímto zjištěním založeno právo nároku orgánu nemocenského pojištění na regresní náhradu. V případě odlišného výkladu by byl zcela popřen účel a smysl institutu regresní náhrady a *ad absurdum* by to znamenalo, že by regresní náhradou byla postižena protiprávní jednání zjištěná správními úřady, která jsou méně závažné povahy, zatímco jednání daleko závažnější zjištěná orgány státního zastupitelství v rámci jejich rozhodovací činnosti, by důvodem pro případné zahájení regresního řízení být nemohla.

4. V replice k vyjádření žalované žalobce znovu zdůraznil, že výklad § 126 odst. 1 zákona o nemocenském pojištění aplikovaný žalovanou je nepřipustně extenzivní a v praxi by mohl znamenat, že po dané ustanovení budou zahrnovány další a další subjekty, což by přinášelo značnou právní nejistotu. V citovaném ustanovení jsou však jako oprávněné subjekty, které mohou zjistit protiprávní jednání dané osoby, jednoznačně uvedeny pouze „soud“ a „správní úřad“, přičemž se nejedná o použití legislativní zkratky, ale zcela konkrétní pojmenování subjektů, které mají své jednoznačné postavení v právním řádu ČR. Lze uzavřít, že zaviněné protiprávní jednání žalobce nebylo zjištěno soudem ani správním úřadem a usnesení o podmíněném zastavení trestního stíhání nemusí být rozhodnutím konečným, neboť žalobci byla stanovena zkušební doba a v případě, že by se v této žalobce neosvědčil, dospěla by věc pravděpodobně až k soudnímu rozhodování.
5. Žalovaná v reakci na to ještě doplnila své vyjádření k žalobě poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Ads 36/2018-20, který lze vztáhnout i na daný případ a který podporuje závěry žalovaného.
6. Žalobkyně pak v návaznosti na to zdůraznila, že žalobce způsobil předmětnou nehodu jako zaměstnanec vyslaný svým zaměstnavatelem na služební cestu. Poukázala přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Ads 98/2016-37, podle něhož se pro účely regresní náhrady zavinění přičítá zaměstnavateli.
7. Při jednání u soudu účastníci argumentovali shodně jako ve svých písemných podáních. Žalobce především zdůraznil, že napadené rozhodnutí nemůže obstát, protože zde nebylo dáno rozhodnutí o vině a trestu, jak požaduje §126 zákona o nemocenském pojištění, protiprávní jednání nebylo zjištěno. Poukázal též na to, že zavinění je třeba přičítat zaměstnavateli žalobce. Související citované rozhodnutí Nejvyššího správního soud je plně aplikovatelné i v dané věci. Žalobce v žalobě výslovně zmínil, že při nehodě řídil služební vozidlo. Požadavek žalované na regresní náhradu nemůže obstát ze své povahy i proto, že se jedná o požadavek nad rámec zákoníku práce a výklad žalované by odpovědnost žalobce nepřipustně rozšiřoval.
8. Žalovaná při jednání u soudu nad rámec svých písemných vyjádření k věci uvedla, že skutečnost, že žalobce se protiprávního jednání dopustil při výkonu zaměstnání, plyne až z podané žaloby. V průběhu správního řízení na tuto skutečnost neupozorňoval a z jeho podání otázka odpovědnosti zaměstnavatele nikterak nevyplývala. Ani z rozhodnutí státního zástupce či dostupných podkladů od policie nelze vyčíst, že protiprávního jednání

došlo v rámci výkonu zaměstnání. Dodala, že služební vozidlo lze řídit i mimo výkon zaměstnání. Pokud jde o žalobcem zmiňovanou aktuální judikaturu, upozornila na specifika náhradového řízení a vývoj judikatury s tím, že před vydáním citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu krajské soudy naopak potvrzovaly dosavadní praxi žalované. To, že se v napadeném rozhodnutí danou otázkou žalovaná nezabývala, je dáno právě tím, že to tehdejší praxe nepožadovala. Dodala, že pokud by soud žalobě vyhověl, pak s ohledem na zmiňovanou předchozí praxi a neuplatnění dané námitky žalobcem ve správním řízení žádá o zproštění povinnosti hradit náklady řízení.

9. Žalobce pak při jednání předložil k důkazu listiny, z nichž vyplynulo, že od 16. 2. 2015 byl zaměstnán ve společnosti V., s. r. o. (potvrzení ze dne 12. 8. 2015), přičemž dne 25. 6. 2015 byl uvedeným zaměstnavatelem vyslán na pracovní cestu (cestovní příkaz a výdajové pokladní doklady).
10. Krajský soud v Praze ze správního spisu soud v dané věci především ověřil, že pravomocným usnesením Okresního státního zastupitelství v Olomouci ze dne 8. 2. 2016, č. j. 5 ZT 197/2015-6, bylo trestní stíhání žalobce pro skutek spočívající v tom, že „*dne 25. 6. 2015 v době kolem 15:30 hod. řídil osobní motorového vozidlo zn. Š. S., RZ: X, po rychlostní komunikaci R 35, ve směru jízdy od Ostravy na Olomouc, v pravém jízdním pruhu, kdy na kilometru 291,763 se plně nevěnoval řízení (mikrospánek) a s vozidlem vyjel vpravo na krajnici ..., při dopravní nehodě došlo k těžkému zranění spolujezdce na zadním sedadle vpravo pošk. J. N., ..., v rozsahu – zlomenina hrudní kosti s posunem, fraktura trnového výběžku C3-5, pneumotorax vlevo a zlomenina obratle C7, Th1, Th2 s pracovní neschopností od 25. 6. 2015 doposud, ..., kdy svým jednáním porušil ust. § 5/1b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích*“, ve kterém byl spatřován přečin těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1, 2 trestního zákoníku podmíněně zastaveno dle § 307 odst. 1 trestního řádu, přičemž žalobci byla stanovena v souladu s § 307 odst. 3 téhož zákona zkušební doba na 18 měsíců.
11. Součástí správního spisu je dále interní doklad pro regresní náhradu vystavený správním orgánem I. stupně, z něhož plyne, že poškozenému J. N. bylo za období od 10. 7. 2015 do 9. 7. 2016 na nemocenské dávce vyplaceno celkem 130 662 Kč. Jak ze správního spisu dále plyne, správní orgán I. stupně zahájil se žalobcem řízení o povinnosti zaplatit regresní náhradu (oznámení ze dne 28. 2. 2017, č. j. 42011/006036/17/110/BE). V tomto řízení vydal dne 28. 3. 2017 shora označené prvostupňové rozhodnutí, kterým uložil žalobci povinnost uhradit regresní náhradu v celkové výši 130 662 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 12. 4. 2017 odvolání, v němž argumentoval obdobně jako v podané žalobě. Odvolání žalobce žalovaná rozhodnutím napadeným nyní projednávanou žalobou zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.
12. Krajský soud v Praze na základě včas podané a přípustné žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
13. Relevantní právní úpravu v dané věci představuje především § 126 odst. 1 zákona o nemocenském pojištění, podle něhož „*ten, kdo způsobil, že v důsledku jeho zaviněného protiprávního jednání zjištěného soudem nebo správním úřadem došlo ke skutečnostem*

rozhodným pro vznik nároku na dávku, je povinen zaplatit orgánu nemocenského pojištění regresní náhradu. Nárok na regresní náhradu nemá orgán nemocenského pojištění vůči pojištěnci, jemuž byla dávka vyplacena“.

14. Pokud jde o námitku žalobce týkající se toho, zda rozhodnutí o podmíněném zastavení trestního stíhání dle § 307 odst. 1 trestního řádu vydané státním zástupcem představuje zjištění zaviněného protiprávního jednání ve smyslu výše citovaného uvedeného ustanovení, zde se soud ztotožňuje s výkladem aplikovaným žalovanou.
15. Podle § 307 odst. 1 trestního řádu může v řízení o přečinu se souhlasem obviněného soud a v přípravném řízení státní zástupce podmíněně zastavit trestní stíhání, jestliže: a) obviněný se k činu doznal, b) nahradil škodu, pokud byla činem způsobena, nebo s poškozeným o její náhradě uzavřel dohodu, anebo učinil jiná potřebná opatření k její náhradě, c) vydal bezdůvodné obohacení činem získané, nebo s poškozeným o jeho vydání uzavřel dohodu, anebo učinil jiná vhodná opatření k jeho vydání, a vzhledem k osobě obviněného, s přihlédnutím k jeho dosavadnímu životu a k okolnostem případu lze důvodně takové rozhodnutí považovat za dostačující. Podmíněné zastavení trestního stíhání je zvláštní způsob skončení trestního stíhání obviněného jinak než rozhodnutím o vině a patří mezi jeden z tzv. „odklonů“, v němž trestní řízení nedospěje do svého typického konce, tedy k odsuzujícímu rozsudku, ale na cestě k němu se „odkloní“ jinam. Uplatnitelné je za splnění zákonem stanovených předpokladů v případech, kdy opatřené důkazy skýtají podklad pro závěr, že byl spáchán stíhaný skutek, že se ho dopustila stíhaná trestně odpovědná osoba a že jím naplnila všechny znaky trestného činu, pro nějž je trestně stíhána, avšak účel jejího trestního stíhání lze naplnit i bez standardní reakce na něj v podobě uložení určitého trestu. Základní podmínkou jeho aplikace je souhlas obviněného s tímto postupem, kterým se vzdává práva na řádné projednání věci v trestním řízení. Dalším podstatným zákonným předpokladem je doznání obviněného, které se po obsahové stránce musí vztahovat na celý skutek, na všechny jeho skutkové okolnosti naplňující zákonné znaky stíhaného přečinu, tedy i zavinění a protiprávnost (srov. ŠÁMAL, P. a kol. *Trestní řád I, II, III*. 7. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2013).
16. Z výše citovaného usnesení Okresního státního zastupitelství v Olomouci vyplývá, že trestní stíhání žalobce pro skutek, v němž byl spatřován přečin těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1, 2 trestního zákoníku bylo podmíněně zastaveno, přičemž žalobce (obviněný) se k jednání, kladenému mu za vinu, plně doznal a souhlasil s podmíněným zastavením trestního stíhání. Smyslem ustanovení § 126 odst. zákona o nemocenském pojištění je stanovit povinnost regresní náhrady tomu, kdo zaviněným porušením právní povinnosti způsobil skutečnost rozhodnou pro výplatu dávky nemocenského pojištění ve vztahu k třetí osobě, a to v případě, že o zaviněném porušení právní povinnosti není pochyb (je zjištěno soudem či správním úřadem). Zákon nestanoví vznik povinnosti uhradit regresní náhradu pouze tomu, kdo byl uznán vinným z trestného činu, příp. přestupku. Postačí, že soud nebo správní úřad zjistí, že k zaviněnému porušení právní povinnosti došlo. Tím je dán prostor pro to, aby byla regresní náhrada uplatněna i vůči tomu, jehož zaviněné porušení právní povinnosti bylo zjištěno, přestože z různých důvodů (např. právě odklonu trestního řízení), nebylo v trestním řízení rozhodnuto o jeho vině a trestu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2018, č. j. 6 Ads 36/2018-20). Tedy v daném případě bylo protiprávní jednání žalobce, v jehož důsledku došlo ke skutečností rozhodným pro vznik nároku na dávku v přípravném řízení náležitě zjištěno, žalobce se k němu plně doznal a svým souhlasem se vzdal práva na

projednání věci v řízení před soudem.

17. Dále tedy zbývá posoudit, zda lze ustanovení § 126 odst. 1 zákona o nemocenském pojištění vztáhnout i na rozhodnutí učiněné státním zástupcem. K postavení státních zástupců se vyjádřil Ústavní soud v nálezu ze dne 28. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 17/10, z něž plyne, že z charakteru činnosti státního zastupitelství a jeho postavení v systému dělby moci nelze vyvodit nezávislost srovnatelnou s nezávislostí, kterou Ústava garantuje soudcům. Tedy rozhodnutí státního zástupce o podmíněném zastavení trestního stíhání dle § 307 odst. 1 trestního řádu nelze nepochybně považovat za rozhodnutí soudu. Přestože je státní zastupitelství především orgánem veřejné žaloby v trestním řízení (srov. § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 283/1996 Sb., o státním zastupitelství), lze ho v souladu s doktrínou i judikaturou zahrnout do moci výkonné. Ačkoliv v daném případě státní zastupitelství nepochybně vystupuje jako orgán činný v trestním řízení, nikoliv jako správní orgán rozhodující o veřejných subjektivních právech fyzických nebo právnických osob ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s., lze jej pro účely interpretace § 126 odst. 1 zákona o nemocenském pojištění chápat jako správní úřad *sui generis*, na podkladě jehož rozhodnutí lze uložit povinnost k zaplacení regresní náhrady (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 16. 1. 2018, č. j. 29 Ad 2/2016-34). K uvedenému závěru dospěl soud zejména při zohlednění smyslu a charakteru náhradového vztahu. Tím je požadovat regresní náhradu od pachatelů přestupků, správních deliktů či trestných činů za dávky nemocenského pojištění vyplacené státem. Rozhodnutím podle § 126 odst. 1 zákona o nemocenském pojištění je regresní náhrada předepsána osobám, které svým zaviněným jednáním vznik pojistné události způsobily. Není důvodu, proč by zákonodárce z okruhu těchto osob vyňal pachatele, vůči nimž trestní stíhání neskončilo odsuzujícím rozsudkem soudu, ale podmíněným zastavením trestního stíhání v přípravném řízení. Stejně tak by nebylo racionální rozlišovat, zda rozhodnutí podle § 307 trestního řádu vydal soud nebo státní zastupitelství.
18. Daný výklad zcela odpovídá skutečnému smyslu a účelu uvedeného zákonného ustanovení. Naproti tomu výklad zastávaný žalobcem by ve svém důsledku vedl k tomu, že ten, kdo porušil chráněné společenské zájmy méně závažným jednáním a byl uznán vinným pouze ze spáchání přestupku, by byl povinen uhradit regresní náhradu, zatímco v případě porušení zájmů závažnějším způsobem, tedy jednáním naplňujícím znaky trestného činu, by se v případě odklonu trestního řízení dotyčná osoba povinnosti regresní náhrady úplně zprostila. Takový výklad by byl zjevně v rozporu se zásadou *ad maiori ad minus*. Ostatně tento závěr vychází i z již citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2018, č. j. 6 Ads 36/2018-20 (na který odkazuje též žalovaný), z něhož se výslovně podává, že „Povinnost zaplatit regresní náhradu dle § 126 odst. 1 zákona o nemocenském pojištění vzniká i tehdy, pokud došlo ke skutečností rozhodným pro vznik nároku na dávku v důsledku zaviněného protiprávního jednání určité osoby, toto zaviněné protiprávní bylo zjištěno v trestním řízení a trestní stíhání bylo státním zástupcem v přípravném řízení podmíněně zastaveno dle § 307 odst. 1 tr. řádu“. Daná žalobní námitka tedy nemůže být důvodná.
19. Ve vztahu k argumentaci žalobce spočívající v tom, že se jednání, jehož se regresní náhrada týká, dopustil jako zaměstnanec, soud předně uvádí, že zde musel uvážít, zda se v případě této argumentace vůbec jedná o řádně a včas uplatněný žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. K tomu lze dodat, že pro toto posouzení není rozhodné, že danou argumentaci žalobce neuplatnil již ve správním řízení (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího

správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007-62), byť by to samozřejmě bylo z hlediska procesního postavení žalobce vhodnější. Soud se v této otázce s ohledem na formulaci žaloby (viz zejména její uvozovací část) přiklonil k závěru, že danou argumentaci žalobce za žalobní bod, kterým se soud musí zabývat, lze považovat. Ostatně to, že tato argumentace ze žaloby plyne, výslovně nezpochybňuje ani žalovaná.

20. Jak již plyne z výše uvedených stanovisek účastníků řízení, obdobnou spornou právní otázkou, které vyvstala i v nyní projednávané věci, se již ve své judikatuře zabýval Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 9. 4. 2018, č. j. 8 Ads 98/2016-37, přitom dospěl k závěru, podle něhož došlo-li k vyplacení dávky nemocenského pojištění (o jejíž regresní náhradu dle § 126 zákona o nemocenském pojištění jde) v důsledku zaviněného protiprávního jednání při plnění pracovních úkolů nebo v souvislosti s nimi, přičítá se zavinění jednatelů jeho zaměstnavateli. Této právnické či fyzické osobě tudíž uloží orgán nemocenského pojištění povinnost k zaplacení regresní náhrady.
21. Tyto závěry Nejvyššího správního soudu, které zaujal v obdobné věci, jsou pak plně aplikovatelné i v nyní projednávané věci a zdejší soud neshledal jakýkoliv důvod se od nich odchýlit. Podle soudu je zjevné a z provedeného dokazování vyplynulo, že daného protiprávního jednání se žalobce dopustil jako zaměstnanec výše označeného zaměstnavatele. K tomu lze ještě dodat, že tuto skutečnost bylo možno dovodit i z podkladů, které měly správní orgány ve správním spisu k dispozici (viz zejm. záznam o úrazu poškozeného). Jak přitom v této souvislosti mimo jiné Nejvyšší správní soud v dané věci uzavřel, žalovaná především nezohlednila, zda žalobce jednal (způsobil dopravní nehodu, která zapříčinila vyplacení dávky nemocenského pojištění poškozenému) jako zaměstnanec při plnění pracovních úkonů pro svého zaměstnavatele, a proto je její úvaha o tom, že je to právě žalobce, kdo je povinen k zaplacení regresní náhrady, předčasná. V podrobnostech lze přitom odkázat na podrobné odůvodnění citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, k němuž soud musel přihlídnout i přesto, že k němu Nejvyšší správní soud dospěl až po vydání napadeného rozhodnutí žalované.
22. S ohledem na výše uvedené je tedy nutno uzavřít, že napadené rozhodnutí je nezákonné (§ 78 odst. 1 s. ř. s.), a to právě ve vztahu ke stěžejní sporné otázce spočívající v určení toho, kdo je v dané věci osobou povinnou k úhradě regresní náhrady. Proto soud napadené rozhodnutí žalované zrušil a věc jí podle § 78 odst. 4 téhož zákona vrátil k dalšímu řízení. V tom bude žalovaná vázána právním názorem vysloveným v tomto zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), přičemž na ní především bude, aby v rámci posouzení výše vymezené sporné právní otázky přihlíděla k závěrům, které zaujal Nejvyšší správní soud ve shora označeném rozsudku.
23. Vzhledem k tomu, že žalobce byl ve věci úspěšný, soud mu v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o návrh žalovaného, aby soud přihlédl k tomu, že žalobce část argumentace neuplatnil ve správním řízení a napadené rozhodnutí žalovaného bylo v souladu s tehdejší praxí i judikaturou, soud uvádí, že výše uvedené skutečnosti nepředstavují důvody zvláštního zřetele hodné, pro které by ve smyslu § 60 odst. 7 s. ř. s. mohl výjimečně rozhodnout o tom, že náhrada nákladů řízení se (jinak úspěšnému) žalobci nepřiznává.
24. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v odměně advokáta. Ta je tvořena v návaznosti na vyčíslení zástupce žalobce odměnou za tři úkony právní služby (převzetí

zastoupení, sepsání žaloby a účast u jednání), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí v dané věci 3 100 Kč [§ 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.], dále třemi paušálními částkami ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.), náhradou za promeškaný čas v délce 6 půlhodin ve výši 6 x 100 Kč (§ 14 vyhlášky) a náhradou jízdních výdajů ve výši 673 Kč skládající se ze základní náhrady ve výši 480 Kč (cesta z Příbrami do Prahy a zpět, celkem 120 km) a z náhrady výdajů za spotřebovanou pohonnou hmotu ve výši 193 Kč (§ 1 a § 4 vyhlášky č. 463/2017 Sb.). To vše navýšeno o 21% DPH v částce 2 409 Kč. Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, tedy činí 13 882 Kč.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. srpna 2018

JUDr. Milan Podhrázký v. r.
samosoudce